

1

ПІППА

(ЗАРАЗ)

— Там хтось є.

Я стою коло кухонної раковини, руки занурені в теплу мильну воду. Гейб поруч мене, він має витирати тарілки, та здебільшого прикладається до червоного винця й підспівує Едіт Піаф. На вечерю він зготував кок-о-вен, використавши всі каструлі в домі, і якщо мого чоловіка можна схарактеризувати чимсь одним, то це його здатність створити настрій. Він приглушив освітлення, запалив кілька свічок, ще й заговорив зі своїм неповторним французьким акцентом. Якби не діти й моя старша сестра Кет, що всілася на кухонний стіл, це могло би бути романтичним.

— Де? — питає Гейб.

Я виймаю з води руку в рукавичці й указую на вікно. Це якась жінка, гадаю, та важко сказати з упевненістю, бо за нею сідає сонце. Хай там як, я чітко бачу постать за двадцять з гаком метрів від себе, за краєм нашої ділянки, де газон переходить у піщану пішохідну доріжку. *Стежка мільйонерів*, як

звуть її сусіди, за краєвиди з неї на мільйони доларів та мульти-мільйонні будинки, що стоять на цьому боці скелі. Пішохідна доріжка закінчується прямовисним урвищем, а там, у тридцяти метрах унизу, берег моря з гострим камінням. Часто сюди навідуються люди, щоби помилуватися краєвидом, а надто коли сідає сонце. Та якщо вони затримуються довше, я завжди зупиняюсь в очікуванні.

— *Отам.*

Мій голос тихий, рівний. Я не можу дозволити собі істеричу, зважаючи на чотирирічних допитливих дітей поруч.

— Татусю, куди ти йдеш? — питає Фрея, коли Гейб тягнеться по пальто.

— Іду наловити жабок, лялечко, — каже він, не уповільнюючи ходи.

Гейб цілковито незворушний. Він такий, що і в *будинок у вогні кинеться*. І може вийти з нього героєм. А може й взагалі не вийти.

— Викликай поліцію, — кидає мені й відчиняє задні двері.

Я знімаю рукавички й вішаю на кран просохнути. Іноді я гадаю, чи варто мені стати трішки такою, як Гейб. Трішки геройською. Натомість я *помічниця*. У кризових ситуаціях я пишу список страв, закуповую товари, збираю грошові пожертви, поширюю інформацію. Торік, коли стали просочуватися новини про пандемію, моя родина — батьки, сестра, зовиця, зовицині батьки — всі телефонували мені, щоби почути, чи варто дотримуватися соціальної дистанції, носити маску, щеплюватися. Вони уважно все вислуховували й записували, неначе я якась епідеміологиня, а не юристка із заповітів та майнових справ. Я успішно розв'язувала складні питання, давала поради, почерпнуті з поважних перевірених джерел, заспокоювала родину. Але як бути з надзвичайною ситуацією просто зараз за вікном? Це вже Гейбова сфера.

Дзвоню до поліції із сусідньої кімнати — і їм уже не треба багато пояснювати. Я вже сім разів дзвонила їм, відколи ми переїхали до цього будинку на скелі рік тому. І зараз я просто кажу:

— Це Піппа Джерард, тут хтось на скелі. — І цього достатньо.

Нині вже важко повірити, що ми купили цей будинок *тому*, що він стоїть на скелі.

— Тільки уяви: теплими вечорами ми сидимо надворі й дивимось, як сонце занурюється в море, — сказав Гейб, коли вперше побачив його. — Мрія, та й годі.

І він справді здавався мрією. Будинок на скелі в Портсі, сонному прибережному містечку за кілька годин їзди від Мельбурна, останньому в низці дедалі красивіших містечок на береговій смузі — на самому краї півострова Морнінгтон. Те, що ми можемо дозволити собі таке житло, здавалося фантастикою, навіть якщо це старий котедж, а не один з особняків із піщаника по обидва його боки. Ми були шоковані, коли зрозуміли, що *таки можемо* дозволити це собі. Ми, містяни, навіть гадки не мали про погану славу Кручі, де високі скелі набули популярності серед тих, хто надумав покінчити із життям. Коли ж ми це усвідомили, Гейб уже так любив це місце, що нізащо не відпустив би його.

— Ми справді хочемо, щоб наші дівчатка були поруч із цим, Гейбе? — спитала я його. — Як ми це пояснимо їм? А якщо вони самі підійдуть надто близько до краю?

— Ну, ми поставимо паркан. А якщо вони розпитуватимуть про тих, хто приходить на Кручу, ми просто відповідатимемо їм згідно з їхнім віком.

Гейб видавався такий спокійний, такий прагматичний, що сперечатися здавалося зайвим. І, слід віддати йому належне, робив те, про що казав. Того самого дня, коли ми в'їхали, він

обгородив нашу ділянку й попередив дівчаток, щоб не заходили за паркан без супроводу дорослого. І за рік, що ми прожили тут, вони ніколи не заходили за паркан і точно ніколи не бачили, щоб хтось плигав униз. Та й не могли, бо всі ті сім душ, які приходили до скель, відколи ми поселилися тут, всі сім повернулися назад. Гейб урятував їх усіх.

— Що він їм каже? — питає Кет. Вона підходить до вікна та стає поруч зі мною.

Кет сьогодні працювала, на ній спортивні штани та пухнасті капці, що зовсім не пасували її старанно нафарбованому обличчю. Це вперше Кет побачила, як хтось прийшов на Кручу, і така драма її вочевидь розвеселила, хоч сестра й силкується здаватися похмурою відповідно до події.

— Він питає, чи може чимсь допомогти. Або ж може спитати, чи їм подобається краєвид. Будь-що, аби відвернути їх від їхніх думок і повернути до світу. А тоді намагається розговорити їх.

Ми дивимось, як Гейб наближається до жінки, як вона повертається до нього обличчям. Вона далі від краю, ніж усі вони зазвичай, що здається мені добрим знаком.

— Краєвид? — перепитує Кет. — І це спрацьовує?

— Вочевидь.

Проте ми обидві знаємо: немає ніякого значення, що каже Гейб. Люди сходять зі скелі не тому, що він їм щось каже. Вони сходять через те, який він. Коли люди зустрічаються з Гейбом, вони почуваються в безпеці. Побачивши його. Я завжди думала, що з нього вийшов би першокласний лідер якогось культу. Чи продавець вживаних авто. Минулого тижня про Гейба написали в місцевій газетці: «НОВИЙ МЕШКАНЕЦЬ РЯТУЄ ЖИТТЯ НА КРУЧІ». У статті йшлося про нього як про «янгота». Ще й фото розмістили, де Гейб стоїть на Кручі й широко всміхається. Із золотистою засмагою, блакитними очима

та пісочним волоссям, скуйовдженим вітром, він мав вигляд і серфінгіста, й горянина водночас.

Я часто запитую себе, чи не врода допомагає його таланту переконувати людей жити? І щодня отримую нагадування про це — не від Гейба, від інших людей.

— Чим ви *його* приворожили?

— Це *ваш* чоловік?

— Та він просто *красень*.

І не тому, що я неприваблива. У старших класах хлопці давали мені сім балів із десяти за зовнішність (а я давала їм десять з десяти за мудакуватість), однак гадаю, що сім балів я здобула заслужено.

Я мала приємну усмішку, хвилясте світле волосся, пропорційну фігуру... а до того ж у мене вище за середнє чоло й менші за середні очі. Я витискаю все з того, що маю, а з макіяжем і на високих підборах можу й на вісім з половиною балів потягти. Та все ж, ніде правди діти, майже щоранку я прокидаюсь, схожа на Шрека, а Гейб — на Кріса Гемсворта, і заперечувати таке годі.

Гейб і та жінка жваво про щось балакають. Гейб багато жестикулює. Як вважають всі, він жестикулює пристрасно, та сьогодні робить це особливо енергійно.

— А що буде, коли вони не захочуть помилюватися краєвидом? — запитує Кет.

Я знизую плечима.

— Дякувати долі, нам ще не доводилося стикатися з такою проблемою.

Вперше ми побачили людину на скелі якоїсь неділі попоудні. Дівчатка бавилися в надувному басейні, бо нам з Гейбом страх як не хотілося спускатися мільйонами сходів на берег. Ми щойно поселилися в будинку на скелі. Світило сонце, від води налітав легенький вітерець. Я й Гейб смакували